

Det er jo imidlertid ikke Højskoleungdommen, som den foreliggende Sag tager Sigte paa. Højskoleungdommen er jo i en Alder fra 18 til 24—25 Aar, medens den Ungdom, der her tages Sigte paa, er Ungdommen i Alderen fra 14 til 17—18 Aar. Jeg er ganske enig med den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (K. M. Klausen) i, at denne Alder er en af de allermest vanskelige, men jeg er ogsaa enig med den højtærede Minister i hans psykologiske Betragtning, at denne Alder ikke egner sig for en stærkere Modtagelse, der er over den for megen Uro. Jeg tror, at Ungdommen i denne Alder har en Tilbøjelighed til at lukke sig inde i sig selv og lukke sig af for andre. Det er derfor ikke nogen let Opgave, at have med den at gøre. En Del af denne Ungdom tænkte man paa, da man i 1903 vedtog Almenskoleloven med den ny Skoleform, der da indførtes, den saakaldte Mellemskole. Jeg er imidlertid tilbøjelig til at tro, at man fra alle Sider, ogsaa fra deres Side, der ere Ophavet til den ny Skoleform, nu er paa det rene med, at det var et meget uheldigt Skridt, man da gjorde ved at gribe ind i Folkeskolen ved 11-Aars Alderen og lade Børnene gaa over i Mellemskolen. Jeg ønsker ikke, at vor Folkeskole skal være Halen af den lærde Skole. Den skal have sin selvstændige Stilling, den skal udvikles stærkt, og jeg mener, at det er den Skole, vi fra vor Side have Pligt til at drage allermest Omsorg for. Derfor er jeg ogsaa tilbøjelig til at tro, at vi snart ville komme bort fra Mellemskolen i den Form, hvori vi have faaet den. Men desværre er der hist og her Tendenser oppe for at gøre Mellemskolen til den egentlige Folkeskole, altsaa udvide Undervisningspligten til 15—16 Aars Alderen. Jeg vilde anse det for meget uheldigt, om disse Tilbøjeligheder skulle vinde større Tilslutning. Jeg tror, at normalt er det rigtigt at afslutte Skolegangen ved 14 Aars Alderen, og jeg mener, at den næste Skole-reform ikke skal gaa ud paa at udvide den skolepligtige Alder, men den skal gaa ud paa at udvikle Folkeskolen og gøre den bedre. Men dette bør ske derved, at vi faa en Seminarierform. Den næste Reform maa være en Reform af vore Folkeskolelæreres Uddannelse. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) i, at en af Grundene til, at det ofte kniber med at holde fast paa de Elever, Aftenskolerne have faaet, er den,

at Læreren mangler nogle Forudsætninger for at undervise dem. Dette hænger sammen med en Brøst i Lærernes Uddannelse. Men jeg ønsker ikke, at en forbedret Seminarieuddannelse skal gaa i Retning af Indførelsen af flere Fag, tværtimod mener jeg, at med de 14 Fag, vi nu have paa Seminarierne, og den store Stofmængde, der kræves i hvert enkelt Fag, have vi alt for meget. Man skulde snarest indskrænke Stofmængden og saa give Lejlighed til en virkelig Fordybelse i enkelte Fag. Som vi nu have det, bliver Eksamenslæsningen paa vore Seminarier til Terperi og kommer derfor aldrig til at virke almindennende. Almindennende virker kun den Uddannelse, som virkelig gaar i Dybden, og derfor skulde vi have en Seminarierform, der gjorde det muligt for Eleverne i enkelte Fag virkelig at gaa i Dybden, saaledes at de faa Kærlighed til deres Arbejde. Saa blive de ogsaa ganske anderledes dygtige til at være Lærere for den konfirmerede Ungdom.

Normalt bør altsaa efter min Mening Skoletiden afsluttes med 14-Aars Alderen; den Tid, der kommer derefter, skal være viet særlig til fysisk Arbejde. Det er ganske sikkert det allersundeste i Overgangstiden at være optagen af fysisk Arbejde, og derfor burde der ogsaa sørges for, at de Elever, der fortsætte deres Læsning, i langt højere Grad, end der nu gives dem, fik Adgang til fysisk Arbejde. Men det er aldeles afgjort, at de Børn, for hvem det fysiske Arbejde bliver Nr. 1, ogsaa kunne have Krav paa, at der er nogen, der hjælper dem til at faa deres Øjne og Øren lukkede op for, hvad de ikke have set og hørt i Folkeskolen, og ligeledes faa deres Hjerter lukkede op for mangt og meget, som de ikke der have fattet. Spørgsmaalet er da: Hvem gør saa dette? Jeg mener, at den højtærede Kultusminister har Ret i sin Fremhæven af, at der virkelig gøres et betydeligt Arbejde i denne Henseende rundt omkring. Vore Aftenskoler paa Landet ere ikke at kimse ad, og vi have en Række af Fortsættelsesskoler, der samle ikke saa ganske faa Børn i Overgangsalderen. Aftenskolerne i Byerne ere ogsaa efterhaanden komne til at betyde mere og mere. Vi have lige faaet omdelt en Beretning om disse Aftenskoler, der giver Indtryk af, at der er god Fremgang ogsaa der. Og se blot paa Aftenskolevirksomheden i København! Det er Studenter-samfundet, der har Æren af at have begyndt dette Arbejde blandt københavnske Arbejdere, og jeg er sikker paa, at der er